

Ruud Haak neemt afscheid van ONZE HOND

Voor mij ligt ONZE HOND van september 1976: het eerste nummer, nu 42 jaar geleden. De verschijning van een nieuw, fris, kynologisch maandblad heeft het spreekwoordelijke effect van de steen die in de vijver wordt gegooid. Een blad dat verschijnt op A4 formaat met een kleurenomslag en een kleurenposter op A2 formaat. Dat is nog niet vertoond in de Nederlandse kynologie.

Bladerend door de eerste jaargangen van ONZE HOND is al meteen duidelijk dat het blad door professionals wordt gemaakt, die een goed oog hebben voor niet alleen wat er speelt in de kynologie, maar dat ook een goede mix aanbiedt van leesbare artikelen, geschreven door kynologen die er toe doen. Vooral dat laatste is belangrijk voor een 'vaktijdschrift'. Er is aandacht voor het werken met honden, de geschiedenis van rashonden, tentoonstellingen, gezondheid, gedrag, sport met honden en voor de structuur van de kynologie en voor bijzondere hondenrassen.

VAN HET EERSTE UUR

De makers van het eerste uur, die de redactie van ONZE HOND vormen en het blad tot een succes weten te maken, zijn niet de minste spelers op het kynologisch veld. De iets ouderen onder ons zullen hun namen kennen: drs. Robert van der Molen is de eerste hoofdredacteur en Jaap Spielbichler de adjunct-hoofdredacteur. Als eerste fotograaf

Eberhard Trumler en Ruud Haak in 1989.

wordt Wim van Vugt vermeld, bijna iconisch in de showring.

Ruud Haak is vanaf het allereerste moment betrokken bij het opzetten van ONZE HOND, hoewel zijn naam

voor het eerst in het julinummer van 1979 prijkt. Hij is dan de eindredacteur en snel daarna, in december 1979, wordt hij hoofdredacteur. Dat is nu 38 jaar geleden.

BOEKENKAST

Een kynologische duizendpoot, die zich in de eerste jaren ook bemoeit met de boekenafdeling van Zuidgroep b.v., zoals deze uitgeverij dan nog heet. In mijn boekenkast prijken tientallen boekjes van Ruuds hand over uiteenlopende hondenrassen en daarnaast zorgt hij ook voor bewerkingen en vertalingen van goede kynologische boeken. De titels verraden waar zijn kynologisch hart vooral ligt – bij de Herdershonden en Veedrijvers uit rasgroep 1.

Inmiddels zijn er, bij een Canadese uitgeverij en in samenwerking met zijn vrouw Resi Gerritsen, een twintigtal Engelstalige boeken van zijn hand verschenen.

WERKHONDEN TRAINING

Wat die gemeen hebben is de training van werkhonden. Wie de moeite neemt om 'Amazon.com Ruud Haak' op Google aan te klikken ziet tientallen boektitels, die niet alleen getuigen van een passie voor werkhonden training, maar ook van een grote kennis van onze vriend, de hond. De training van de eigen honden, veelal Duitse en Mechelse Herders, het in praktijk brengen van het geleerde en de keuring van werkhonden vullen, naast het werk voor ONZE HOND, zijn uren. In de jaren dat wij hebben samengewerkt meldt hij regelmatig in het buitenland werkhonden te keuren of doet hij mee aan grote reddingsacties, bij voorbeeld na aanbevingen: 'Ik ben nu aan het keuren in Polen en het is bar slecht weer in de Karpaten', 'Het aanstaande weekend heb ik een seminar in Finland voor de Finse politiehonden organisatie', 'Dit weekend ga ik naar Oostenrijk, keuren en trainen van de lawnehonden', 'Volgende week ga ik keuren in Medellin, Colombia.'

De Finse Politiehonden organisatie

noemt Ruud en Resi: *'Two of the leading specialists in identification, tracking and detection-dog work.'*

Ik veronderstel dat weinig abonnees en lezers van ONZE HOND deze bijzondere kynologische activiteiten van Ruud zullen kennen.

GIGANTISCHE KENNIS

Terug naar de aanhef van dit stukje: Ruud Haak neemt afscheid van ONZE HOND. Met opgewekte tegenzin, dat wel, want hij had er nog graag jaren mee doorgegaan. Wat kenmerkt Ruud Haak? In de eerste plaats zijn vermogen om gedurende deze bijna 40 jaar zich steeds weer te omringen met nieuwe talenten. Met medewerkers die, ieder op het eigen terrein, langdurig publiceren in ONZE HOND. Continuïteit en herkenbaarheid zijn belangrijk, voor elk magazine. Een tweede kenmerk is Ruuds gigantische kynologische kennis, waarover ik me steeds weer verwonder. Op elke vraag die ik hem stel – hoe divers ook – komt een antwoord.

KOESTEREN

In het juninummer van 1977 kom ik mijn naam voor de eerste keer tegen als medewerkster en in de beginjaren van het tweede millennium wordt onze samenwerking hecht. Dat hij dan in Oostenrijk en in Tsjechië woont, maakt voor onze communicatie niets uit. Sinds 2000 mag ik mij in de rij van vaste medewerkers scharen en in die afgelopen 17 jaar hebben wij nieuwe rubrieken bedacht en op stapel gezet. Onze mails lijken op gesprekken met argumenten over en weer, waarbij mij opvalt hoe zorgvuldig Ruud steeds met 'zijn' ONZE HOND omgaat. En dat terwijl hij een pittige aanpak van zaken die hem niet bevallen niet schuwt. Afspraak is afspraak en

Ruud Haak met zijn Duitse en Mechelse Herdershond, beide inzetbare reddingshonden voor het Oostenrijkse Rode Kruis.

bij onvoldoende kwaliteit grijpt hij scherp in. Natuurlijk zullen niet alle contacten en ervaringen met Ruud hetzelfde zijn. Hoe dan ook, de mijne zal ik – hoe zegt men dat plechtig? – tot in lengte van jaren koesteren. En dat ik mijn vragen zal blijven stellen is evident.

MODERNE KYNOLOGEN

Deze afscheidscolumn mag geen necrologie worden, want Ruud zal zijn andere kynologische bezigheden gewoon voortzetten. Met dezelfde zorgvuldigheid en kennis van zaken als waarmee hij bijna 40 jaar ONZE HOND maakt. Of het nu mag of niet: ik zet hem in een rijtje van moderne kynologen die er toe doen: Martin van de Weijer, Hans Räber, Jan van Rheenen, Eberhard Trumler en... Ruud, chapeau! ■